

Η ΣΚΑΛΑ

ητέρα, όταν με ζώνη άχνò τò βράδι
και στην ψυχή μου ó πόνος σου όλος μπαίνει,
συχνά ή στοργή σου πάει λαμπαδισμένη
πράσινη, όλόρθη φλόγα στò σκοτάδι.

Γύρω άπ' τη λάμψη, οί θύμησες κοπάδι
πεταλουδίτσες, νάτες!... Καί προβαίνει
τò πατρικό μας σπίτι, τò ρημάδι,
κ' ή σκάλα του ή ψηλή, ή καταχνιασμένη.

Τριάντα σκαλοπάτια ... Πώς νάν τ'άβρη
ó στίχος σου, καημέ, νά πάρη δρόμο ; ...
'Ως ποῦρθε κ' ή βροχάτη ή ὥρα, ή μαύρη :

Έσταξε μέσα ή πίκρα στάλα—στάλα,
σέ κατεβάζαν τέσσερις σιόν ὤμο
κ' έτριζε, Μάνα δύστυχη, όλ' ή σκάλα !

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΦΝΗΣ